

עין משפט
גר מצוה

ד א מ"י פ"א מהלכות
בזכרים הלכה ע"ז עוש"ע
י"ד סימן קס"ח ע"ה
ה ב מ"י פ"ה מהלכות
מאכלות אסורות הל' ע"ז
עוש"ע י"ד סימן י"ז ע"ה
ו ג מ"י פ"י מהלכות אסורות
ביאלה הלכה ו' עוש"ע י"ד
סימן קל"ד ע"ה
ז ד מ"י פ"ב מהל' הגלות
הל' כ וע"ש עוש"ע ח"מ
פ"ר רע"ו (ע"ף ג) ופ"ה

ח ה ו תי' פירג תהלי
 נירושין הלכה כל מושע
 אה"ע סימן יח סעיף כד:
 כ ה ו תי' פירג שם הלי פו
 מושע"ע שם סעיף ג:

תורה אור השלם

1. כל אשר נשמות רוח
ותים באפיו מכל אשר
בתקרה מתה:
2. כי את הקברין
השגתה יבדל לתת לו פי
שנים מכל אשר יקראו לו
כי הוא ראשית אנו לו
משפט הנבחר:
3. הקרת פניוהם צנתה בם
ותקארתם כסדרם הנידו לא
מחדו אור לנפשים כי גמלו
לתם רצוה: ישעיהו ט

דבינו גרשום

[illegible]

יש בכור פרק שמיני בכורות

[illegible]

ד רשומא. לא

(ח) להאשימו' נשדחנן צפ' בזהמה המקשה (ח)
 שדד' שצתה מקמטה אסורוב
 וליקוין מקנה הנהם צד
 (דף פה.) דביצות ראש
 ודאסרין' לטו ביצות
 ראש' נצומו מקמט' דמ
 בזהמה אכל אלס' נצ שמה
 דהא דקטי ספא כסיון ולד
 סיון ולד בזהמה הייט' ל
 דהיא סיון ולד וזין להקשו
 ההקשה הייט דייק מיינ' דב
 הייט' מילד למא' אלס
 דגורין מקמטה אטו רובא
 ד' (דף קי.) אלס הייט'
 נש' לא הי' לידה אלס
 ליד' דמקמט' אלספ' לנא
 נש' חציבות לידה וזא' כיו
 שמואל מאי האי דקאמר
 נש' גבי רשד' ולד
 (ומה דף קי.) גבי רשד' ולד
 וזא' נש' הייט' וזא' כיו
 חציבות נמי אלס' (מ)
 פוער' ר"ל דחיות' לאו דוקא
 לישנא דחיות' נמי חיותא
 נש' סנדל דלית דחיות'
 נקטיה נמי בחר' הי'
 נגריה סנדל ולד דחית'
 נש' פשר דרוביה דחית'
 נש' פשר דרוביה דחית'

וידברא ואית דגרב לזכדא
בפרק המפלת (דף כט.)
ורבו ה"ו כילוד הא כתקנו
בנפלים הראש פוטר לחיות
כתקנו לחיים שלם לאפקו מ
פדחת וזרה ב'. וא"ת מא
דברים דחשוב בן כילוד כגו
והוארובו חייב ואשר דברים
לפאטער הכא לאדמושיני
לילדה שר הגוף שלא אחרי
ימי טומאה וימי טהרה: ב

יוחסין (קדושין דף ע"א:) וכן'
דהא דקאמר אף לנחלה מה'
שנפלו לו כשהוא גוסס וי"ל'
דהכרת פרוץ פניהם עדות'
משמע שיש דבר באדם שם'
שנבדל לאבא בר מרשא

וידוע. ה"ל פרוזודור דהכא
(מח.) וצנכת פ' א"ר עקיבא
דוסן (נדה דף מב:) י"ל דממי
י צפרוזדור דהתם ל"אמרינן

בגמ' (אמר שמואל אי
מ"ט יכל אשר נשמת
היכא דנשמת רוח חי
ידישיה אויך לא חשיב
נפלים שיצא ראשו חי
מת קתני מיהא ראשו
דוובו בדן הוא דאיב
ואיירי דקא בעי למ
שיצא ראשו מת טעמא
דכא אהני רבוי

וירשאו רמי ראשו ומא"ל
ל'ה' 6 נשי הנה לילד
אע"פ שהחזירו הרי'
אשמעו עינן בהמה וקמ"
לא יליף דלית לה פירוש
משום דחשיב פ' פ' פ'
תניא ר' צא כדרכו פ'
ואורו רוב ראשו מלא
דשמואל תיובתא אמר
פדחת פוטרת בכל מקו
אמר רחמנא שמועמא²
לגתלה בכל מקום לא
דחתו רבנן נזירא שיצאו
ונכחורא ואח"כ תגזירה
שמואל וחי' שחרה וא'
מיתבי יכיר זו הכרת
פנים פרוצן פנים עם
שמע³ אין מע'
פנים עם החוסם תני
פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
פדחת' בלא פרוצן פ'
אמר אין מעידין עד
זאמר אבי' ואית' אמ'
הכרת פניהם ענתה
דאחמירו בה רבנן וכו'
הוחזקו לדיות משאים
מז' עבד מפי שפחה
בתחלתה לא אקילו

הם
חומר או מסורס (מְשִׁיטָא)
" ויסי אומר משיטא חתקנו
היינו בר קיימא דהא אפי'
אלא כמו שפירש שם בקונט'
ויי' הא רת"ר גירסת שיטא
הי בהך מילתא טפי משאר
חיו ליבוס ולפטור מן היבוס
דופן (נדה דף מג.) וי"ל
אלא הרשש חתקנו ליה מ"מ
פוטו כנו כן חלוד ועומדי לה
ד' בתיב. מיימא בפי' עשרה

דחת נמי הוא היכרל וגם
יה לשון יכיר דמשמע שיש
לדוף פנים נמי בעי וחימה י'
את הפנים והיינו פדחת דח
ה דבי רש גלותא וזוי אי

גמ' אין הראש פוטר בנפס
ווקדמו אחיו וינא הוי צבור לכ
ורוצו: רוח חיים באפו. מי
אכל אי לאו בר קיימא הוא

הראש פוטר בנפלים
ורוח חיים באפיו כל
באפיו הוא דחשיב
דרישה תנן הבא אחר
בן תשעה שיצא ראשו
ואי ראשו רובו וליתני
ליה ליתני רובו
תני סיפא בן תשעה
דראשו מת הא ראשו
קחלה נמי ליה תנא
קמ"ל דכיון דמפיק
תנינא הוציא דראשו
ה כילוד וכי תימא
באדם דאדם מבהמה
דור בהמה מאדם לא
צוץ פניו ידידה הא
צוץ פניו רוב ראשו
צוץ פדחתו תיובתא
רבי שמעון בן לקיש
יחיץ מן הנחלה מאי
ור' יוחנן אמר אפי'
יוני מאי לאיתיוו הא
פחת ולדה בהיותה
אין נותני לה ימי
ה מביאה קרבן ליה
נים ואיוו זה הכרת
חוטם תני עד החוטם
ים אלא על פרוצף
עד החוטם תא שמע
ם פרוצף עם בלא
הו שניהם עד החוטם
ם כהנא מאי קראה
ם שאני עדות אשה
אחמירו והא תנן
עד מפי עד מפי אשה
יקולו רבנן כסופה
רבנן ואיבעית אימא
יבד

חוץ מן הנחל. דהנא אחר
 דכתיב יכיר. והיכרא ליתא
 גמי הוי היכרא: עובדת כוכ
 הכרת פנים. דמי שהוכר פ
 וקשרא לרי יומא: אין מעידין
 הכרת פנים עומה כס. ד
 פנים בעי. ופשטיה דקרא
 בנאפסא שהקב"ה לר את
 שכונו יפה (ב) (א) בזה ה
 בעבר ושפחה: אבל בתח
 לא אחי

ה' יכיר למה לי לימא דאיטערין
חזק ביש טחלין (שס) לר"מ ד
נהכרת האב: **מא'** קראה
דביבמות (דף קב. ושם ד"ה הס
ם בכלל פרטוף פנים הוא ו
י' הורא דבה בבלייתא דבה

א. בן ששנה שהוליד ראשו מי והחפור
 שהיו ראש הנפל פטורי עד שיכל ראשו
 וזמן בן חיים הלך אחר אפיו דהיינו ראשו
 (ב) תשיב ד' אפיה: קטני מיהא. וכל
 שיכל ראשו פטור דלא אחריו נמכר:
 איירי דכתי למחני מוסא בן ט' שיכל
 ראשו מה. דלא מני למחני רוב
 פ' כדריא אפי' דלחיו גופיה לא טעמע
 אלא רוב ואפ' לא מני למחני כפיסא
 רובו משום דכתי למחני מניה טעמא
 דראשו מה הו' ראשו מי אפי' כבור
 לתכלה לא הו' האחרון דראשו בן ט' מי
 גמא לא מי לרוב וז' רוב מי בן ט' מי

בל אם יצא ראשו

חי לא היו משמע ו¹ השתחא דאחרון
 מפסיד הנחלה ואק¹ קיימין דראשו
 חי היו בילוד משום הכי תנא ראשו

הוא הוי אלא ראשו
מתחילתו אי אברהם

והיו: וְשֵׁנִי קָטָן מִמֶּנִּי וְהָיָה מִמֶּנִּי
בְּשֵׁלֶמָה רֶשֶׁטוּ דְּרוֹק אֲשֶׁמֻעִינִי דְּרִישָׁא
הַנְּפִלִים רֶשֶׁטוּ וּמִנָּה סִיפָא אֲטוּ רִישָׁא
אֵלָּא אִי אֲמַרְתָּ רֶשֶׁטוּ לֹא דְּרוֹק וְאִין
רִישָׁא פֻּטְרָא פְּנִילִים הַשְׁתָּא לֹא
אֲשֶׁמֻעִינִי מִינָּה אֵלָּא דְּרוֹקָא דְּרִישָׁא
טַעְמָא לִרְשָׁטוּ מִתָּא רֶשֶׁטוּ אִי אֲפִי
בְּטוֹר לְנַחֲשָׁה גַּמִּי לֹא הִי דְּרִיוֹן דֹּאפִיק
כֵּן ע' אִי רִישִׁיָּה הוֹאִיל וְלֹא נִפְל הוּא
הִי לִידָא אֲפִי הַחֲזִירוּ: **הָא טַיִנָּא.**
נָפ' שְׁמֵתָה הַמַּקְסָמָא: הוֹאִיל עֵבֶר רֶשֶׁטוּ
בְּשַׁעַת שְׁמֵתָה אֲטוּ הִי זֶה יוֹלֵד אֲפִי
הַחֲזִירוּ וְאִינוּ נִיתָר בְּשַׁחֲטָא אֲטוּ:
בְּהַפֵּס לִימָה לֵה פְּרוּדוֹר. אִין רַחַם עֵלֶּה
בִּין יְרִימוֹתֵי הַלֶּכֶךְ חֲשִׁיב רִישָׁא לִידָא
דְּגַגְלֵי הַיְּרִימוֹת אֵלָּא אֲשֶׁה דְּרִישִׁים עֵלֶּה
מִכְּסִים חֹת הַרְחֵל לֹא חֲשִׁיב רֶשֶׁטוּ לִידָא:
הָא גַּמִּי טַיִנָּא. גַּבִּי אֲדַם בְּמַסְכַת גֵּדָה
[מח.] מִי שִׁטָּא רִיב רֶשֶׁטוּ הִי יוֹלֵד דֹּאפִילוּ
הַחֲזִירוּ וְלֹא מוֹלֵד עַד [ח] לְאַחַר ק' יָמִים
חֲשִׁיב יוֹלֵד מִינָּה וּמִתְּשִׁיבִין לִידָא יֵא
טוּמָאָה וְטוּבָהּ מִימֵי רֶשֶׁטוּן: **הָא יֵא**
דְּרִבְרו. לְאַפְסוּקִי הִיכָא דִּישָׁא דְּרִךְ

מרגלותיו דודאי לא חשיב ילוד עד
יציאת רובו: סיובתא דשמואל. דודאי
ראשו דנפלים דמתני' דוקא: (ס' פוטרת)
כ"מ. דחשיב לידה מיציאת פדחת.
וכד"מ מפרש להמיה: (ט' פדחת. מלך:

פניו של ראשון:

אלו בצרף פנים: אף לנחלה. דשחח
 איה מטמאה בנה ויזה וילדה: ו
 ראשון יה צבור לנחלה: עס הסועס.
 (א) להישא איה דשחח על ו: הו:
 רת בצרף פנים: עדותו קלמא פריק
 אפיס כחי הכרת פני הוולדות ענה
 מור נזרות פני המנא: בוסוס. להחר
 חממים בסוף עדותו להסיוקן אפי
 חלת העדות להיעו ראית המ
 עז שירכוהו דיה:

יכיר
וּבְדִרְשֵׁינָם הֵכֵן דֹּאפִי רַבִּי יוֹחָנָן לֹא פָּלֵג
מִדָּר אֶדֶם מִקֵּדָה כִּי דִלְחָה יִכִּיר לְנִכְסִים
בִּרְחַת פְּנִיחָם עֲנִתָה בָּם. פִּירֶשׁ בְּקוּטֶרֶם
(1) מִיָּמֵינוּ קִרָּא דְהִכְרַת פְּנִיחָם עֲנִתָה בָּם
עֹס בִּצְמִוֹת (שֶׁס) בְּחֵר הֵא קִרָּא מִיָּמֵינוּ
אֲשֶׁר־הֵא חֲלָף הַמִּיָּבֵי וְלֹא בְּשֶׁהֲרִבָּה:

37היום

מסורת הש"ס

(א) נדדה (כט. א.) (ב) שבת
(ג) חולין (סח. ד) נדר
(ה) יבמות קב. כ"ט חז.
(ו) שבת קמה. יבמות פז. ודף
(ז) (חולין סח. א.) (ח) ז"ק
(ט) וז"ל לפני ד"ה פוטרת
(י) ז"ל אירי ז"ק. (כ) בנפלי
ז"ק. (ל) ג"ה בהדו"ה הכי ז"ק
(מ) ז"ק. (נ) ויער חו"ס נדר
כט. ד"ה מחלל.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ל"ה דות פנים וס
ל"ה חשור אפי"ה: (ב) ד"ה
בפוסה לאחר שמונו יפה שדח
הוא הקילו חכמים:

גליון הש"ס

גם' אין נותנין לה ים
מוסאח וימי מדהת. פי
נדה לו ע"א פוס' ד"ה
הלכות:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]